

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **D. Ř.**, bytem ..., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2013, č. j. ..., sp. zn. ... žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky ve Zlíně ze dne 8. 1. 2013, č. j. ..., kterým nepřiznal příspěvek na mobilitu žalobkyně a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně z 8. 1. 2013 bylo rozhodnuto tak, že nebyl přiznán žalobkyni příspěvek na mobilitu na základě její žádosti podané dne 16. 10. 2012, neboť podle posudku LPS OSSZ ve Zlíně z 8. 12. 2012 vyplývá, že zdravotní stav posuzované je dlouho nepříznivý, má omezené funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb s limitací rozsahu pohybů. Dle ortopedického vyšetření má gonartrózu levého kolenního kloubu II. – III. stupně, pravého kolenního kloubu III. – IV. stupně. Levé koleno bez výpotku, bez otoků, pohyb lehce omezen. Dále z posudku vyplývá, že dle ošetřujícího lékaře je psychický stav a duševní schopnosti posuzované věku úměrné, byla jí doporučena bandáž žaludku, v případě redukce váhy možná náhrada pravého kolenního kloubu. Chůze je pomalá, bolestivá, kolébavá, s oporou dvou francouzských holí. Uvedeno, že sociální šetření je v souladu s jejím zdravotním stavem.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 12. 3. 2013 žalobkyně uvedla, že měla průkaz ZTP, jehož platnost ji skončila 30. 9. 2012 a proto 16. 10. téhož roku podala žádost na

mobilitu. Její žádosti nebylo vyhověno a bylo zamítnuto i její odvolání. Od 3. 3. 2010 byl žalobkyni přiznán III. stupeň invalidity a žalobkyně se proto domnívá, aby, zvláště když jí byl přiznán III. stupeň invalidity, jí byl přiznán příspěvek na mobilitu a přiznán průkaz ZTP/P nebo vrácen průkaz ZTP nebo prodloužena jeho platnost. Navrhovala proto, aby rozhodnutí vydané žalovaným 12. 3. 2013 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že 16. 10. 2012 žalobkyně podala u Úřadu práce ČR – krajské pobočky ve Zlíně, kontaktní pracoviště Otrokovice žádost o příspěvek na mobilitu. Dne 13. 11. 2012 provedl úřad práce sociální šetření pro účely příspěvku na mobilitu a dne 14. 11. 2012 požádal OSSZ ve Zlíně o posouzení zdravotního stavu žalobkyně pro účely příspěvku na mobilitu. OSSZ ve svém výroku a odůvodnění ze dne 18. 12. 2012 uvedla, že účastnice řízení není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů ve vztahu k ust. § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. OSSZ při posouzení zdravotního stavu posuzované vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřující praktické lékařky, dalších odborných lékařských nálezů a sociálního šetření provedeného úřadem práce dne 13. 11. 2012. Úřad práce 8. 1. 2013 rozhodl nepřiznat příspěvek na mobilitu. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala včasné a přípustné odvolání. V něm uvedla, že nesouhlasí s nepřiznáním příspěvku na mobilitu, že jí ode dne 30. 9. 2012 skončila platnost průkazu ZTP, vydaného dne 6. 1. 2012, přičemž do 30. 9. 2012 pobírala příspěvek na mobilitu. Dále uvedla, že byla v polovičním invalidním důchodu a od 1. 3. 2010 je ve III. stupni invalidity, jelikož se jí výrazně zhoršil zdravotní stav. Dále sděluje, že je závislá na své dceři, která ji chodí nakupovat, vaří ji, pere, vykonává veškeré práce v domácnosti, úklid v domě, vyřizuje záležitosti na úřadech, vozí ji autem k lékaři. Účastnice řízení dále sdělila, že psala na ministerstvo práce dopis, že jí 1. 10 dají nový průkaz, přičemž se domnívá, že průkaz ZTP/P se dává pro III. stupeň invalidity, tedy že má na něj nárok. Dále sdělila, že je na své dceři závislá ve všem, sama si ani neklekne, nemůže ohnout koleno, při chůzi chodí o francouzských holích, kousek ujde 50m a musí odpočívat na lavičce. Sdělila, že dle vyjádření odborného ortopeda na operaci kolene – náhradu kolenního kloubu může jít nejdříve v 65-ti letech, že je na jeho výměnu ještě mladá. Žádá o přiznání příspěvku na mobilitu a průkaz ZTP/P. Žádné nové lékařské nálezy nepřiložila.

Žalovaný pak v rámci odvolacího řízení požádal PK MPSV, detašované pracoviště v Brně o posouzení zdravotního stavu účastnice řízení ve věci příspěvku na mobilitu od data podání žádosti. 4. 3. 2013 obdržel žalovaný posudek o zdravotním stavu žalobkyně pro účely příspěvku na mobilitu ze dne 28. 2. 2013. PK MPSV ve svém výroku a odůvodnění uvedla, že účastník řízení není osobou, která není ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (zák. č. 329/2011 Sb.), schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace uvedené v ust. § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb. Zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace. Vyrozumění o pokračování řízení v souladu s ust. § 65 odst. 2 správního řádu a vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu účastník převzal, možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužil.

Žalovaný pak uvedl, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu přezkoumal a své rozhodnutí vydal na základě posudku PK MPSV ze dne 28. 2. 2013, který je pro řízení ve věci příspěvku na mobilitu závazný. Žalovaný provedl hodnocení tohoto důkazního prostředku z hlediska úplnosti a přesvědčivosti a dospěl k závěru, že posudek byl PK MPSV vypracován v řádném složení, kdy tato provedla hodnocení zdravotního stavu účastníka řízení dle svého sdělení z dostatečně doložené podkladové dokumentace (včetně provedeného sociálního šetření úřadu práce ze dne 13. 11. 2012). K námitce účastnice řízení, že je invalidní ve III. stupni invalidity, proto jí náleží příspěvek na mobilitu a průkaz ZTP/P, se žalovaný vyjádřil.

Žalobkyně svou žalobu opírá o skutečnost, že je v invalidním důchodu pro invaliditu ve III. stupni, z tohoto důvodu se domnívá, že jí náleží příspěvek na mobilitu a průkaz ZTP/P nebo vrácení či prodloužení průkazu ZTP.

K těmto námitkám žalovaný uvedl, že posuzování invalidity nikterak nesouvisí s přiznáním příspěvku na mobilitu ani s přiznáním průkazu ZTP/P či ZTP. Příspěvek na mobilitu a přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se posuzuje podle odlišných právních předpisů než invalidita. Nelze tedy mít za to, že invalidní osoba má na základě své invalidity nárok na příspěvek na mobilitu či na průkaz osoby se zdravotním postižením. Vrácení či prodloužení průkazu ZTP resp. průkazu mimořádných výhod osvědčující stupeň mimořádných výhod, není možné, jelikož jeho platnost skončila dne 30. 9. 2012. Průkazy mimořádných výhod osvědčující stupeň mimořádných výhod vydané podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti zákona o poskytování dávek OZP zůstávají v platnosti po tomto dni do uplynutí doby platnosti vyznačené v těchto průkazech. Pokud se žalobkyně odvolává na lékařské vyšetření a zdravotní dokumentaci své praktické lékařky, žalovaný k tomu uvedl, že PK MPSV při posuzování zdravotního stavu žalobkyně měla k dispozici zprávu praktické lékařky z 27. 11. 2012 a spis OSSZ včetně lékařských zpráv a protokolu o jednání i k předchozím posuzovaným dávkám. PK MPSV se vyjádřila, že měla podkladovou dokumentaci, která byla dostatečná k přijetí posudkového závěru, žalovaný nemá proto důvod o této skutečnosti pochybovat.

Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Pokud pak jde o rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR 12. 3. 2013, z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný vyšel při posuzování mobility žalobkyně z posudku PK MPSV ČR ze dne 28. 2. 2013, přičemž tato posudková komise měla k dispozici spis OSSZ včetně lékařských zpráv a protokolů o jednání i k předchozím posuzovaným dávkám, sociální šetření, spis PK MPSV s posudky ze dne 4. 3. 2001, 12. 2. 2008, 12. 5. 2010, 6. 5. 2010, 17. 6. 2010, 6. 4. 2011, 19. 7. 2011 a 28. 8. 2012, zprávu praktické lékařky z 27. 11. 2012, ortopedický nález z 29. 10. 2012. Z připojeného správního spisu soud zjistil, že 16. 10. 2012 žalobkyně podala na úřadu práce ČR, Krajská pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Otrokovice žádost o příspěvek na mobilitu. 14. 11. 2012 bylo sociální pracovníci správního orgánu I. stupně provedeno sociální šetření. Dne 18. 12. 2012 bylo na základě žádosti správního orgánu I. stupně posudkovou lékařkou OSSZ Zlín posouzena schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientaci, a to s výsledkem, že nejde o osobu, která není schopna

zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., ve vztahu k § 9 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění. Nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

Před vydáním rozhodnutí, bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, této možnosti nevyužila.

8. 1. 2013 pak bylo vydáno rozhodnutí Krajského úřadu, pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Otrokovice, proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

V rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek PK MPSV ČR, detašované pracoviště v Brně, který byl vypracován dne 28. 2. 2013. Jednání posudkové komise proběhlo bez přítomnosti žalobkyně. O jednání byla informována dopisem PK zmocněnkyně žalobkyně, její dcera K. Ř. Posudková komise na základě posudkového zhodnocení všech podkladů dospěla k závěru, že nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. Zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace.

Tento posudek i předchozí posudek OSSZ byl podkladem pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Při posouzení věci soud vycházel z uvedených skutečností, úvah a právních závěrů.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – „dále jen s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu stanoví § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, dle kterého nárok na příspěvek má osoba starší jednoho roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou ji poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení podle ust. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita se podle písm. a), přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním-zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace, se podle písm. b) přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace pro účely řízení ve věci příspěvku na mobilitu podle ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posuzuje na základě žádosti správního orgánu I. stupně příslušný orgán OSSZ, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny resp. využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení zdravotního stavu zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3Ads 77/2009-60, dostupný na www.nssoud.cz, jehož předmětem sice bylo v řízení ve věci příspěvku na péči, ale jehož závěry jsou aplikovatelné i pro účely řízení ve věci příspěvku na mobilitu), na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závažný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoli odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz. např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6Ads 143/2009 – 60, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3Ads 48/2009 – 104, dostupné na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplnosti a přesvědčivosti jejího posouzení zabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezený v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4Ads 50/2009 – 63, dostupný na www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které účastník řízení namítá.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na PK MPSV, aby tato pro účely přiznání příspěvku na mobilitu posoudila zdravotní stav žalobce. PK MPSV potom postupovala zcela v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku vycházela jak z výsledku provedeného sociálního šetření, tak ze zdravotního stavu žalobkyně doloženého nálezy ošetřujících lékařů.

Posudková komise s odkazem na doloženou zdravotní dokumentaci v posudku řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila závěr, že v případě žalobkyně nejde o osobu, která není ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., schopna zvládat základní životní

potřeby v oblasti mobility nebo orientace, včetně přesvědčivého vypořádání se s námitkami žalobkyně uplatněného v odvolacím řízení. Posudek PK MPSV tedy naplňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a celistvosti, které vyplývají z judikatury NSS (srov. např. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4Ads 57/2009 – 53, dostupný na www.nssoud.cz). Jak vyplývá z posudkového zhodnocení, základní životní potřeba mobilita byla posouzena jako zvládnutá z důvodu, že dle doložené dokumentace i sociálního šetření se žalobkyně pohybuje samostatně s oporou jedné až dvou francouzských holí, limitována bolestmi. Posudková komise uvedla, že u žalobkyně se jedná o bolesti kolenních kloubů a dolních zad při prokázaných degenerativních změnách akcelerovaných chronickým přetěžováním těžkou obezitou, bez závažného smyslového nebo duševního postižení. Funkce pravého kolenního kloubu je podstatně omezena, v ostatních váhonosných kloubech nebylo prokázáno funkčně významné omezení kloubních exkurzí. Na končetinách není ani závažný neurocirkulární deficit. Z výše uvedeného je zřejmé, že u posuzované nejde o těžkou poruchu nebo úplnou ztrátu pohybové nebo orientační schopnosti.

Z posudku posudkové komise je zřejmé, že žalobkyně je schopna s oporou zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním - zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu a že je schopna chůze po schodech s odpočinkem. Soud konstatuje, že dle přílohy č. 1, k vyhl.č. 505/2006 Sb., v níž jsou stanoveny aktivity, podle kterých je hodnoceno zvládání jednotlivých základních životních potřeb, je pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřebu mobilita rozhodné, zda je žalobce schopen se pohybovat chůzí krok za krokem v dosahu alespoň právě 200 m. Pokud žalobkyně sama uvádí, že chodí s jednou nebo dvěma francouzskými holemi, pokud jde o mimo byt, musí po cestě odpočívat, např. sednout si na lavičku, nebo pokud jde po schodech nahoru a dolů, musí se chytnout jednou rukou zábradlí a jít pomalu po jednom schodku, je žalobkyně mobilní. Stav mobility se z posudkového hlediska hodnotí s facylitátory – např. přidržování se o stěnu, nábytek, madlo, zábradlí, opěrné pomůcky – hole apod., přičemž u žalobkyně není prokázáno postižení hybnosti horních končetin ani postižení úchopu, je tedy schopna využívat hole, madla, zábradlí a přidržovat se. Toto stanovisko zcela koresponduje s ust. § 9 odst. 5 věta druhá zákona o sociálních službách, podle něhož se funkční schopnosti hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Rovněž z ust. § 1 odst. 4 věty první vyhl. č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, vyplývá, že za neschopnost zvládání životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkční schopnosti dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu.

K námitce žalobkyně, že v dřívější době měla průkazku ZTP, když její platnost skončila 30. 9. 2012, od té doby ji nemá, ač od 3. 3. 2010 je invalidní pro invaliditu III. stupně, když předtím byla částečně invalidní, soud uvádí, že při posuzování nároku na příspěvek na mobilitu je třeba vycházet ze skutkového a právního stavu účinného ke dni rozhodování správního orgánu. Rovněž je třeba mít na zřeteli, že pro posouzení nároku na různé dávky jsou zákonem stanoveny různé podmínky. Skutečnost, že v minulosti byla žalobkyni přiznána průkazka ZTP a že byla dříve částečně invalidní a od 3. 3. 2010 je

invalidní pro invaliditu III. stupně, nemůže tedy mít vliv na současné posouzení důvodnosti žádosti o příspěvek na mobilitu.

Pokud žalobkyně uvádí, že žádá alespoň o přiznání průkazu ZTP/P nebo vrácení průkazu ZTP nebo prodloužení platnosti průkazu ZTP, soud konstatuje, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí o příspěvku na mobilitu a proto se soud zabýval nárokem žalobkyně na tuto dávku, nikoliv nárokem žalobkyně na přiznání průkazu osob se zdravotním postižením ZTP.

Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto ji náklady řízení nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, ten sice ve věci měl úspěch, náklady řízení mu však, kromě běžné úřední činnosti, žádné nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. ledna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně